33 ΨΚ110

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».
(Ματθ. 4,16. Ἡσ. 42,7)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ | ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 2 (89)

"ΦΩΣ ΜΕΓΑ!...,,

Τί ἀπελπισία κυριεύει ἐκείνους, πού εἶναι ἀναγκασμένοι τὴν νύκτα νὰ ἀγρυπνοῦν, χωρὶς νὰ ἔχουν γιὰ συντροφιά των, ἔστω καὶ ἕνα μικρούτσικο φῶς! Μὲ πόσην λαχτάραν περιμένουν τὸ γλυκοχάραγμα τῆς ἡμέρας! Μὲ πόσην περιφρόνησιν ἐκφραζόμεθα συνήθως διὰ τὰς ἐποχὰς ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεκράτει ἀμάθεια, σκότος! Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν, μὲ πόσην ὑπερηφάνειαν ὁμιλοῦμεν, οἱ περισσότεροι, διὰ τὴν ἐποχήν μας, πού τὴν θεωροῦμεν «φωτισμένην»!... Καὶ ποιός ἠμπορεῖ νὰ περιγράψῃ πόσον «φουσκώνουν» μερικοὶ «ἐπιστήμονες», ὅταν ὁμιλοῦν διὰ τὰ «φῶτα τῆς ἐπιστήμης» των; Θὰ ἐνόμιζε κανείς, ὅτι κάθε τι ἔχει διαφωτισθῆ, ὅτι τίποτε δὲν ὑπάρχει πού νὰ εἶναι ἄγνωστον! Πόσον μεγάλη φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ φῶς, πόσον φαίνεται νὰ τὸ ἀγαποῦν!

Καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἠγάπησαν καὶ ἀγαποῦν περισσότερον τὸ σκότος παρὰ τὸ φῶς, ἢ μᾶλλον μισοῦν τὸ φῶς. Εἴτε διότι δὲν γνωρίζουν ποιό εἶναι τὸ πραγματικὸν φῶς, εἴτε διότι φοβοῦνται καὶ νὰ τὸ ἀντικρύσουν ἀκόμη...

> ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ
> *Ἰδιόμελον. Ἦχος Α'.*
> Φῶς ἐκ φωτός, ἔλαμψε τῷ κόσμῳ Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐπιφανεὶς Θεός· Τοῦτον, λαοί, προσκυνήσωμεν.

Οἱ πρῶτοι εἶναι ἐκεῖνοι, πού χάνουν τὰς δυνάμεις των μὲ τὸ νὰ κυνηγοῦν κάθε τι πού λάμπει, διότι νομίζουν, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ φῶς. Ἐνῷ αὐτὸ συνήθως ἢ εἶναι κάτι, πού ἔχει μίαν λάμψιν ἐντελῶς προσωρινήν, ἢ τὸ πολὺ-πολύ, εἶναι κάτι, πού ἔχει λάμψιν δανεισμένην ἀπὸ τὸ αἰώνιον φῶς. Τί ἀξιολύπητοι ἄνθρωποι! Σπαταλοῦν ὁλόκληρην τὴν ζωήν των εἰς τὸ νὰ κυνηγοῦν κάτι ψεύτικον, μάταιον, ἀπατηλόν.

Οἱ ἄλλοι εἶναι ἐκεῖνοι, πού συνήθισαν τόσον πολὺ εἰς τὸ σκοτάδι, ὥστε κατήντησαν νὰ φοβοῦνται τὸ φῶς. Φοβοῦνται τὸ φῶς, εἴτε διότι γνωρίζουν ὅτι μ' αὐτὸ θὰ φανερωθοῦν τὰ πονηρά των ἔργα, εἴτε διότι δὲν ἔχουν τὸ θάρρος διὰ μίαν στιγμὴν νὰ πονέσουν ὀλίγον τὰ μάτια των, τὴν στιγμήν, πού ἀπὸ τὸ σκότος θὰ ἀντικρύσουν τὸ φῶς. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι, εἶναι οἱ δειλοὶ καὶ δι' αὐτὸ ἕνα μικρὸν καὶ στιγμιαῖον πόνον, τὸν κάμνουν, ἕνα μεγάλο καὶ αἰώνιον ἐμπόδιον.

Εἶναι περίεργον πρᾶγμα, ἀλήθεια, αὐτὸ πού συμβαίνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους! Ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀγάπην τοὺς ἔδειξε τὸ φῶς.

Πρὶν ἔλθῃ ὁ Ἴδιος εἰς τὸν κόσμον τὸ προανήγγειλε μὲ τοὺς προφήτας Του, ποὺ προφήτευσαν, ὅτι ὅσοι κάθονται εἰς τὸ σκοτάδι καὶ εἰς τοῦ θανάτου τὴν σκιάν, θὰ ἰδοῦν «φῶς μέγα». Καὶ ἦλθεν ὁ Ἴδιος ἔπειτα καὶ εἶπεν: «Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Καὶ ἐν τούτοις οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι «ἠγάπησαν τὸ σκότος μᾶλλον ἢ τὸ φῶς».

Τί εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν τὸ θάρρος καὶ ἀξιώθηκαν νὰ ἀντικρύσουν καὶ νὰ γνωρίσουν τὸ φῶς! Αὐτοί, εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ὄχι μόνον ζοῦν μέσα σ' ἕνα ἀτελείωτο φῶς, ἀλλὰ καὶ γίνονται οἱ ἴδιοι «υἱοὶ φωτὸς» καὶ ποτὲ δὲν θὰ «περιπατήσουν «ἐν τῇ σκοτίᾳ», ἀλλὰ θὰ ἔχουν γιὰ πάντα μαζί των «τὸ φῶς τῆς Ζωῆς».

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Μέσα εἰς τὸ πλῆθος, ποὺ ἔτρεξεν εἰς τὸν Ἰορδάνην εὑρίσκετο, ἄγνωστος εἰς ὅλους, καὶ Ἐκεῖνος, διὰ τὸν Ὁποῖον μὲ τόσον πόθον ἐκήρυσσεν ὁ Βαπτιστής. «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου!» Αὐτὸς εἶναι— εἶπεν— Ἐκεῖνος, διὰ τὸν Ὁποῖον ἔλεγα, ὅτι «ὀπίσω μοὺ ἔρχεται ἀνήρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν...» (Ἰωάν. 1,29-30).

*

Τί ἤθελεν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ πλῆθος ὁ Ἀναμάρτητος; Ἐζήτει καὶ Αὐτὸς νὰ βαπτισθῇ, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ «πᾶσαν δικαιοσύνην», ὅπως ὁ Ἴδιος εἶπεν εἰς τὸν Βαπτιστήν, ὅταν ἠπόρησε διὰ τὴν ἄκραν αὐτὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀμέτρητον συγκατάβασιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐζήτει νὰ βαπτισθῇ καὶ νὰ καθαγιάσῃ μὲ τὸ ἰδικόν Του βάπτισμα τὸ στοιχεῖον τῆς φύσεως, ποὺ θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο πλέον εἰς τὸ Μυστήριον τοῦ καθαρισμοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ μόλυσμα τῆς προπατορικῆς ἁμαρτωλῆς κληρονομίας. Καὶ ἤθελεν ἔτσι νὰ διδάξῃ εἰς ὅλους, ὅσοι θὰ ἐπίστευον εἰς Αὐτόν, ὅτι τὸ βάπτισμα θ' ἀποτελῇ τὴν ἐπίσημον πρᾶξιν τῆς εἰσόδου των εἰς τὸν κόσμον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Κατέβη εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ὁ Ἀναμάρτητος. Ὁ Πατὴρ ἄνωθεν ἐμαρτύρησεν: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ηὐδόκησα». Οἱ οὐρανοὶ ἐφάνησαν ἀνοικτοί, διότι αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινεν ἄνθρωπος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ δώσῃ εἰς ὅλους, ὅσοι θὰ ἐπίστευον εἰς αὐτόν, τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν ζωὴν τὴν οὐράνιον καὶ τὴν ἀληθινήν. Καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπεβεβαίωσε τοῦ Βαπτιστοῦ τὴν ἀναγνώρισιν. Καὶ διεκήρυξεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐβροντοφώνησεν, ὅτι εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ «καταβαῖνον ὡς περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἔμενεν ἐπ' αὐτὸν» καὶ ὅτι ἐκ τούτου ἐβεβαιώθη, ὅτι Αὐτὸς ἦτο «ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι Ἁγίῳ», περὶ τοῦ Ὁποίου ἐκεῖνος ἔλεγεν, ὅτι Αὐτὸς ἦτο «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. 1, 31—34, Ματθ. 3, 13—17, Μάρκ. 1,9—11, Λουκ. 3, 21—38).

*

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου ἑορτάζει αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ Ἐκκλησία μας καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ἀντλήσωμεν ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου», καὶ νὰ ἀνανεώσωμεν τὰς δωρεάς, τὰς ὁποίας μᾶς ἐχάρισεν, ὅταν ἐβαπτίσθημεν καὶ ἡμεῖς, ὡς Ἐκεῖνος, καὶ «συνετάχθημεν» μετ' Αὐτοῦ καὶ «ἐνεδύθημεν τὸν Χριστόν», κατὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «ἵνα καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 3—9).

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ
ΕΣΠΕΡΑΣ

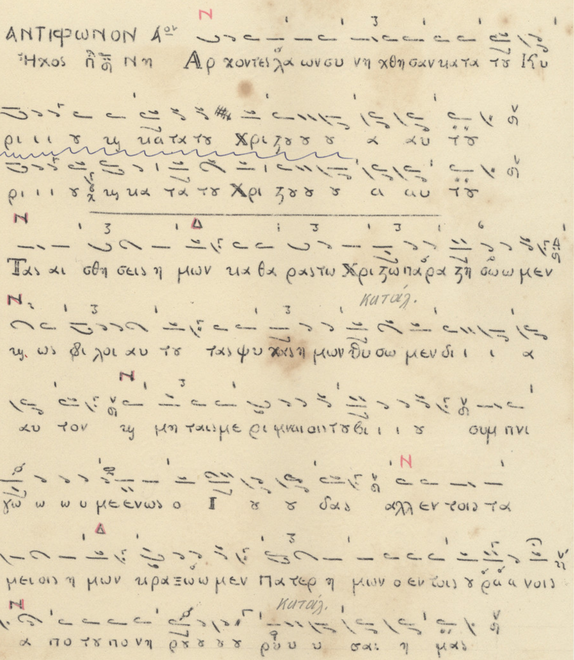

Bον

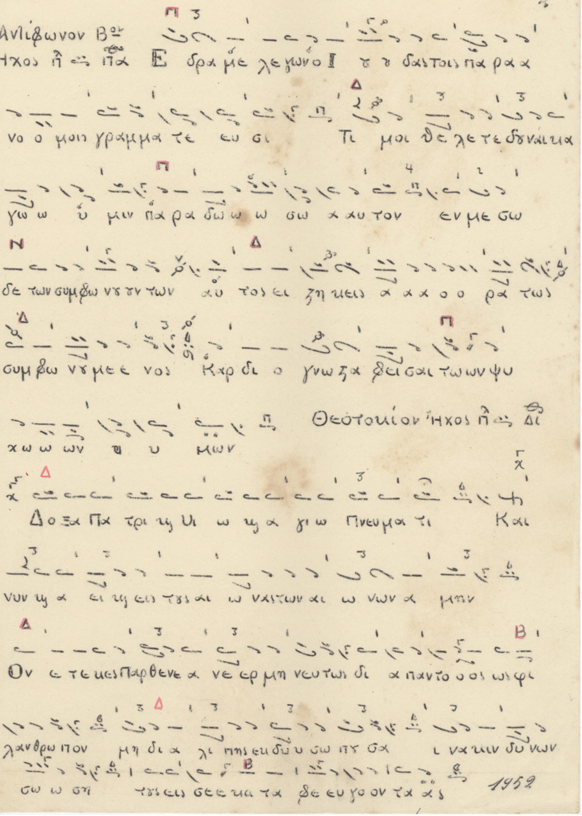
Ἀντίφωνον Βον
Ἦχος πλ. α' Πα
Ἐ δρα με λε γων ὁ Ι ου δας τοις πα ρα α
νο ο μοις γραμμα τε ευ σι Τι μοι θε λε τε δου ναι κα
γω ω υ μιν πα ρα δω ω ω σω α αυ τον εν με σω
δε των συμ φω νουν των αυ τος ει στη κει α α α ο ο ρα τως
συμ φω νου με ε νος Καρ δι ο γνω στα φει σαι των ψυ
χω ω ων η υ μων
Θεοτοκίον Ἦχος πλ. α' Δι
Δο ξα Πα τρι και Υι ω και α γι ω Πνευ μα τι Και
νυν και α ει και εις τους αι ω νας των αι ω νων α μην
Ον ε τε κες Παρ θε νε α νε ερ μη νευ τως δι α παν τος ως φι
λαν θρω πον μη δι α λι πης ευ δυ σω πει σα ι να κιν δυ νων
σω ω ση η τας εις σε κα τα φευ γο ον τας α α
1952

Βον

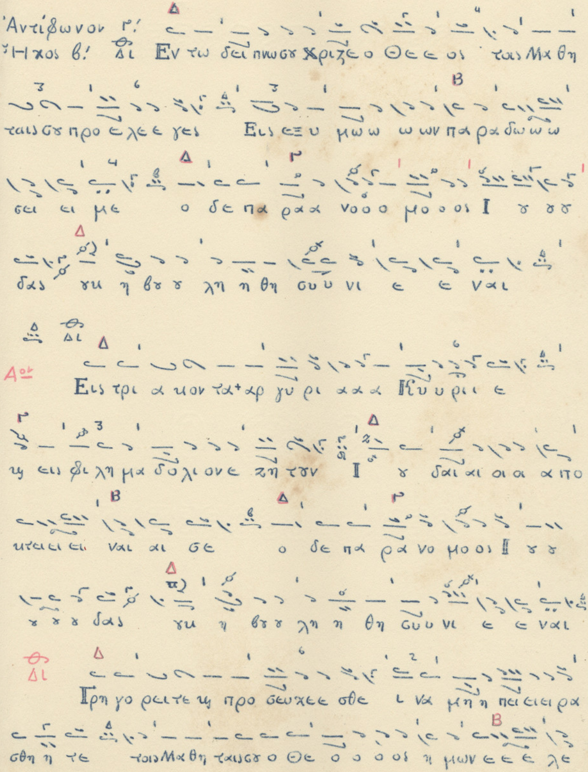
Ἀντίφωνον γ΄
Ἦχος β΄
Εν τω δει πνω σου Χριστε ο Θεε ος τοις Μαθη
ταις σου προ ε λε ε γες Εις εξ υ μων ων παραδω ω
σει ει με ο δε πα ρα α νο ο ο μο ο οι Ι ου ου
δας γυ η βου ου λη η θη συ υ νι ε ε ναι
Εις τρι α κον τα αρ γυ ρι α α α Κυ υ ρι ε
ης εις φι λη μα δο λι ον ε ζη τουν Ι ου δαι αι οι α α πο
κτει ει ναι αι σε ο δε πα ρα νο μο οι Ι ου ου
ου ου ου δας γυ η βου ου λη η θη συ υ νι ε ε ναι
Γρη γο ρει τε ης προ σευ χε ε σθε ι να μη η πει ει ει ρα
σθη η τε τοις Μαθη ταις σου ο Θε ο ο ο ος η μων ε ε ε λε

Βον

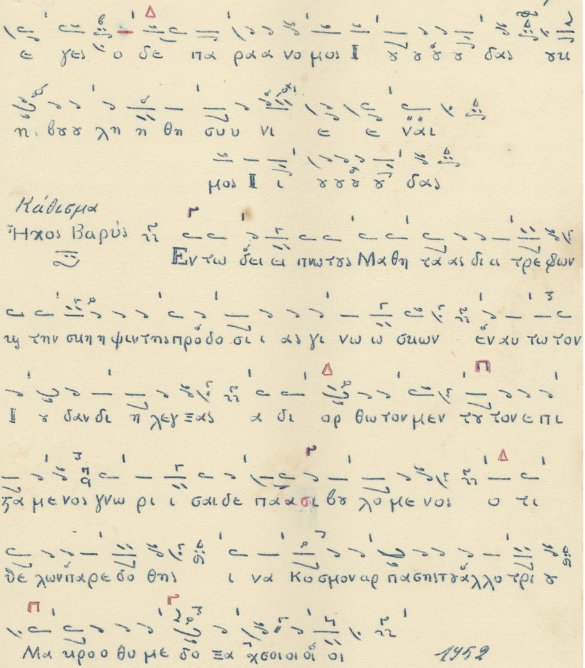
Κάθισμα
Ήχος Βαρύς
1952

Βον

Εὐαγγέλιον Β^ον

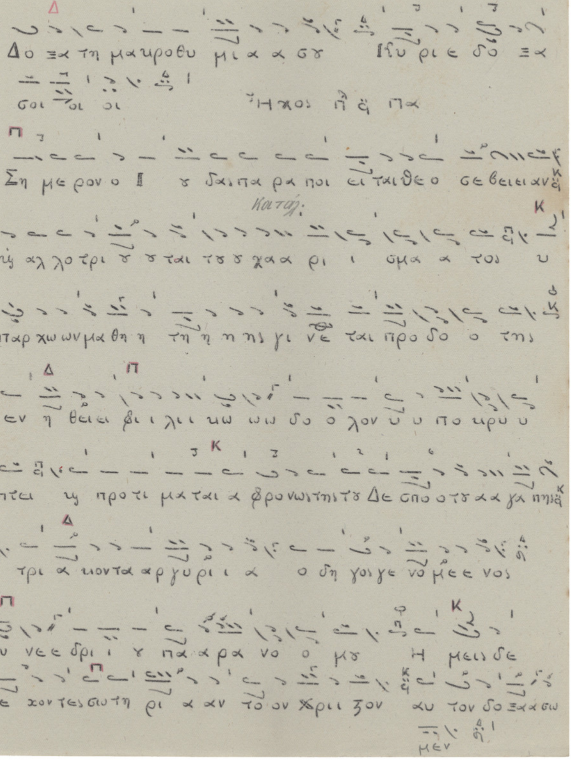

Bº

Θεοτοκίον Ήχος α' πα

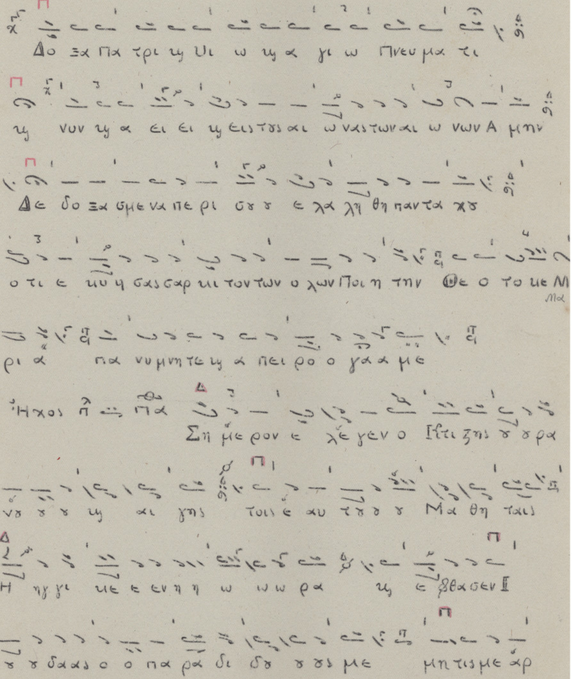

Bov

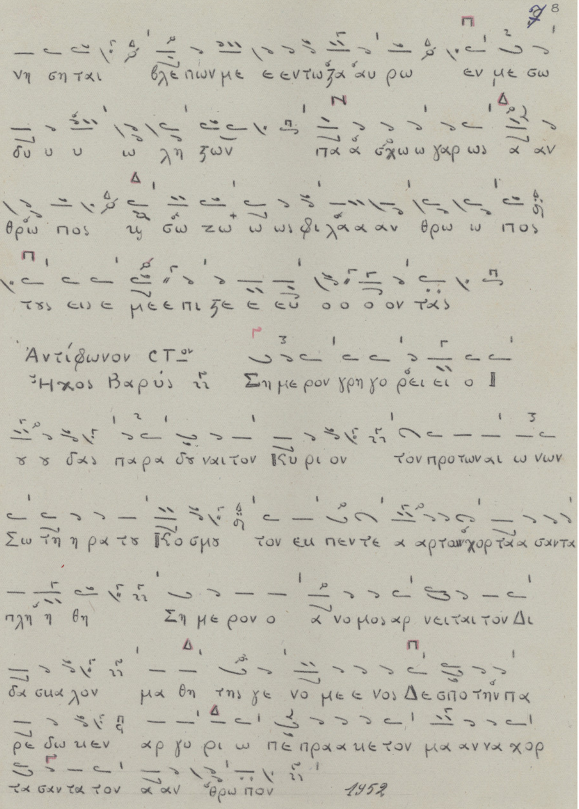
8
νη σηται βλεπων με εεντω ξα αυ ρω εν με σω
δυ υ υ ω λη ξων πα α σχω ω γαρ ως α αν
θρω πος η σω ζω ω ως φι λα α αν θρω ω πος
της ευ ε με ε επι ζε ε ευ ο ο ο ον τας
Ἀντίφωνον ΣΤον
Ἦχος Βαρὺς
Σημερον γρηγορει ει ο
ου δας παρα δου ναι τον Κυ ρι ον τον προ των αι ω νων
Σω τη η ρα του Κο σμου τον εν πεν τε α ρτοις χορ τα α σαντα
πλη η θη Ση με ρον ο α νο μος αρ νει ται τον Δι
δα σκα λον μα θη της γε νο με ε νος Δε σπο την πα
ρε δω κεν αρ γυ ρι ω πε πρα κε τον μα αν να χορ
τα σαν τα τον α αν θρω πον
1952

Bov

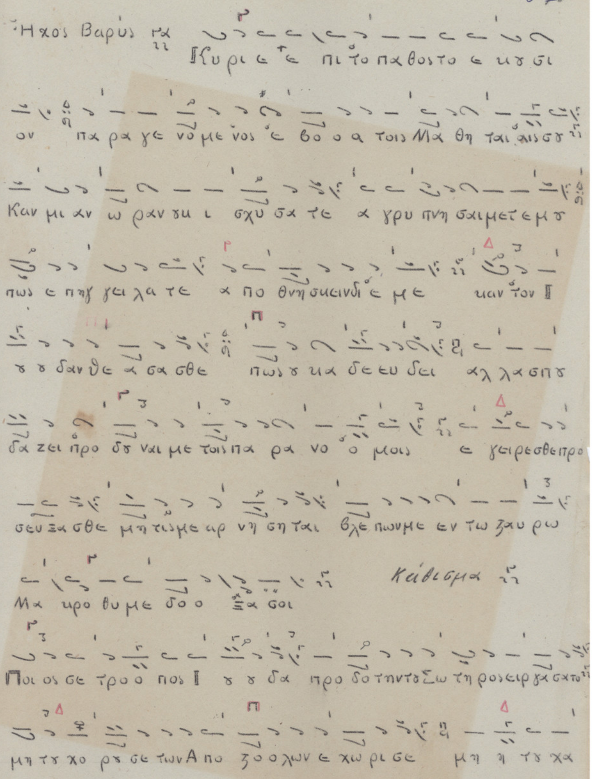
Ηχος Βαρύς
Κυριε ε πι το πα θος το ε κου σι
ον πα ρα γε νο με νος ε βο ο α τοις Μα θη ταις αυτου
Καν μι αν ω ραν ου ι σχυ σα τε α γρυ πνη σαι μετ εμου
πως ε πηγ γει λα τε α πο θνη σκειν δι ε με και τον Ι
ου ου δαν θε α σα σθε πως ου κα θε ευ δει αλ λα σπου
δα ζει προ δου ναι με τοις πα ρα νο ο μοις ε γειρεσθε προ
σευ ξα σθε μη τις με αρ νη ση ται βλε πων με εν τω σταυ ρω
Μα κρο θυ με δο ο ξα σοι
Κάθισμα
Ποι ος σε τρο ο πος Ι ου δα προ δο την του Σω τη ρος ειρ γα σατο
μη του χο ρου σε των Απο στο λων ε χω ρι σε μη η του χα

Bov

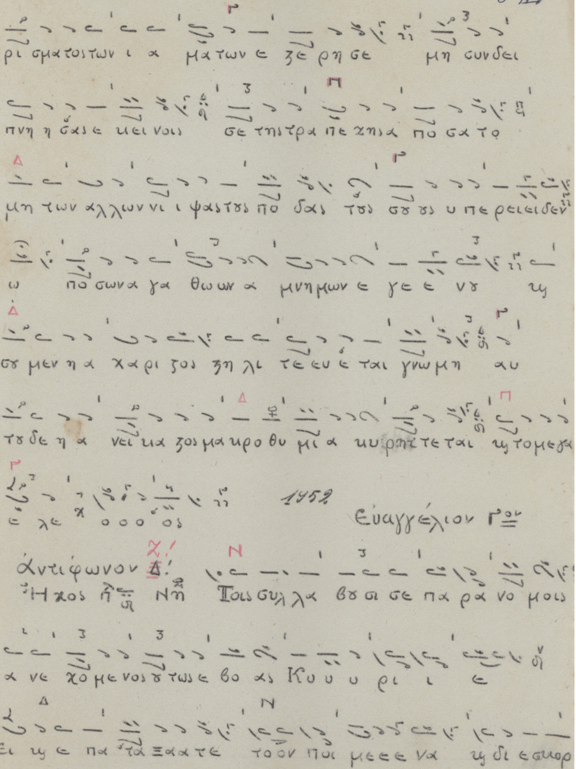
ρι σματοστων ι α ματων εξερησε μη συνδει
πνη η δασιε κεινοις σε τηστρα πε ζησα πο σα το
μη των αλλων νι ι ψαστους πο δας τους σους υ περειειδεν
ω πο σων αγα θων α μνημων ε γε ε νου ω
σου μεν η α χαρι ζου ξη λι τε ευ ε ται γνωμη αυ
του δε η α νει κα ζου μα κρο θυ μι α κυ ρυττεται ω το μεγα
ε λε ο ο ο ος
1952
Ευαγγέλιον Γον
Αντίφωνον Δ΄
Ηχος Νη
Τοις συλ λα βου σι σε πα ρα νο μοις
α νε χο με νος ουτως ε βο ας Κυ υ υ ρι ι ε
ει ως ε πα τα ξα α τε τοον ποι μεεε να ω δι εσκορ

B ov

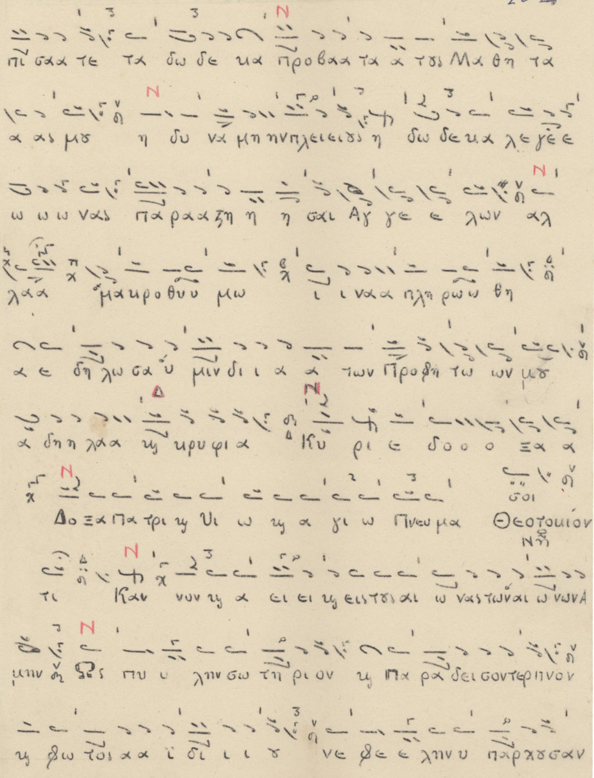
πι σαα τε τα ωδε και προβαα τα α τοις Μα θη τα
α αι μου η δυ να μη ηνπλειειοι η ωδε και λεγεε
ω ω ω νας παρακαλη η η σαι Αγ γε ε λων αλ
λαα μακροθυ μω ι ι ναα πλη ρω ω θη
α ε δηλω σα υ μιν δι ι α α των Προφη τω ων μου
α δη η λαα η κρυφια Κυ ρι ε δοο ο ξα α
σοι
Δοξα Πατρι η Υι ω η α γι ω Πνευμα Θεοτοκιον
τι Και νυν η α ει ει η εις τους αι ω νας των αι ω νων Α
μην Ως πυ υ λην σω τη ρι ον η Πα ρα δεισον τερπνον
η φω τος και ι δι ι ι ου νε φε ε λην υ παρχουσαν

Βον

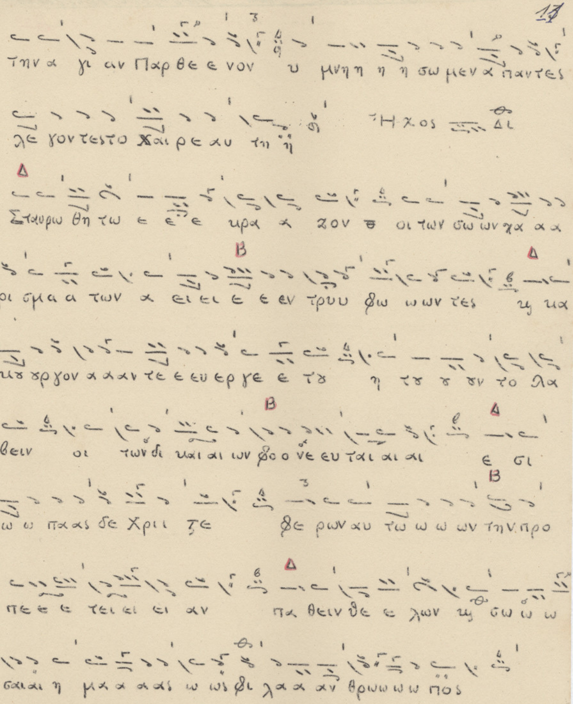
Την α γι αν Παρ θε ε νον υ μνη η η σω μεν α παντες
λε γον τες το Χαι ρε α υ τη η
Ηχος Δι
Δ
Σταυρω θη τω ε ε ε κρα α ζον ε οι των σω ων χα α α
Β
Δ
ρι σμα α των α ει ει ε ε εν τρυ υ φω ω ων τες κ κα
κα κρ γον α α αν τε ε ευ ερ γε ε τα η τα α αν το λα
Β
Δ
θειν οι των δι και αι ων φο ο νε ευ ται αι αι ε σι
Β
ω ω παι δε Χρι ι ςε φε ρων α υ τω ω ω ων την προ
Δ
πε ε ε τει ει ει αν πα θειν θε ε λων κ σω ω ω
σαι αι η μα α α ας ω ως φι λα α αν θρω ω ω πος

1952

Βου

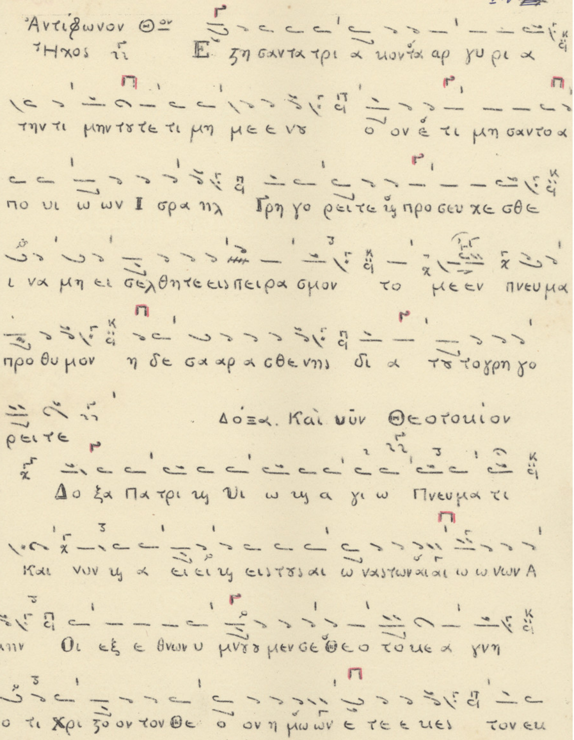
Ἀντίφωνον Θον
Ἦχος
Ε ξη σαν τα τρι α κον τα αρ γυ ρι α
την τι μην του τε τι μη με ε νου ο ον ε τι μη σαν το α
πο υι ω ων Ι σρα ηλ Γρη γο ρει τε και προ σευ χε σθε
ι να μη ει σελθητε εις πειρα σμον το μεεν πνευμα
προ θυ μον η δε σαρ α σθε νης δι α τουτο γρη γο
ρει τε
Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον
Δο ξα Πα τρι και Υι ω και α γι ω Πνευμα τι
Και νυν και α ει ει και εις τους αι ω νας των αι αι ω ω νων Α
μην Οι εξ ε θνων υ μνου μεν σε Θε ο το κε α γνη
ο τι Χρι στο ον τον Θε ο ον η μων ω ε τε ε κες τον εκ

Bol

της κα τα α ρας τους αν θρω ω πους δι α σου ε λευ θε ρω ω

σα αν τα

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Δ'. Κατὰ Ἰωάννην

Ἦχος Πα Πα Δόξα τῆ κ.

Αος χορ.

Ο μα θη της ηρ νη η σα α το ο λη στης ε βο ο ο

η η σε Μνη σθη τι μου Κυ υ ρι ε. εν τη

Βα α σι λει ει ει α α σου Πα

Αν τι α γα θων ων ε ποι η σας Χρι στε τω ω γε ε νει

τω ων Ε βραι αι ων σταυ ρω θη ναι σε κα τε δι ι κα

σαν ο ξος και χο λη η η ην σε πο τι ι ι ι σα α

α αν τες Αλ λα δος αυ τοις Κυ ρι ε κα τα τα ερ γα αυ

των ο τι ου συ υ νη η καν την ση ην συγ κα τα α α

βα α σιν

Bον

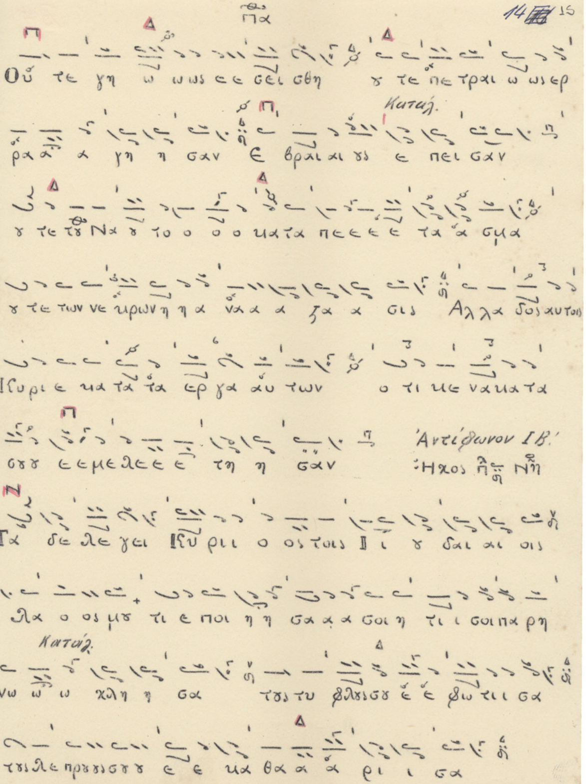
Πα
Οὔ τε γη ω ωως σε σει σθη ου τε πε τραι ω ωσερ
Καταβ.
ρα α α γη η σαν Ε βραι αι ου ε πει σαν
ου τε τον Να ου το ο ο ο κα τα πε ε ε ε τα α σμα
ου τε των νε κρων η η α να α α ζα α σις Αλλα δος αυτοις
Κυ ρι ε κα τα τα ερ γα αυ των ο τι κε να κα τα
σου εεμελεεε τη η σαν
Ἀντίφωνον ΙΒ'.
Ἦχος Νη
Τα δε λε γει Κυ ρι ι ο ος τοις Ι ι ου δαι αι οις
λα ο ος μου τι ε ποι η η σα α α σοι η τι ι σοι πα ρη
Καταβ.
νω ω ω χλη η σα τους τυ φλους ε ε φω τι ι σα
τους λε πρους σου ε ε κα θα α α ρι ι σα

1952

Bov

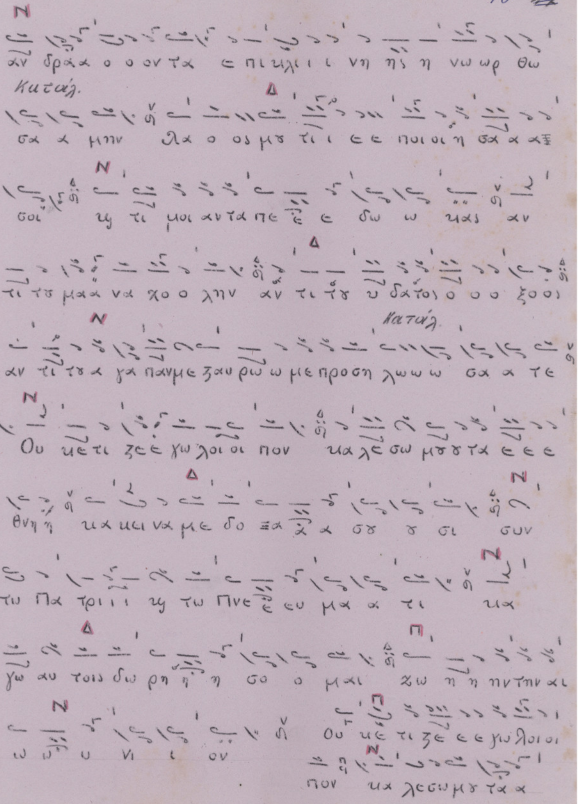
αν δρα α ο ο ον τα ε πι γη ι ι νη ης η νω ωρ θω
Κατάλ.
σα α μην λα ο ος μυ τι ι ε ε ποι οι η σα α α ξ
σοι κη τι μοι αν τα πε ε ε δω ω κας αν
τι του μα α να χο ο λην αν τι του υ δα τος ο ο ο ξο ος
Κατάλ.
αν τι του α γα παν με ζαυ ρω ω με προση λω ω ω σα α τε
Ου κε τι ζε ε γω λοι οι πον κα λε σω μου ου τα ε ε ε
θνη η κα κει να με δο ξα ζα α σου ου σι συν
τω Πα τρι ι ι κη τω Πνε ε ευ μα α α τι κα
γω αυ τοις δω ρη η η σο ο μαι ζω η η ην την αι
ω ω ω υ νι ι ον
Ου κε τι ζε ε ε γω λοι οι
πον κα λε σω μου τα α

Вов

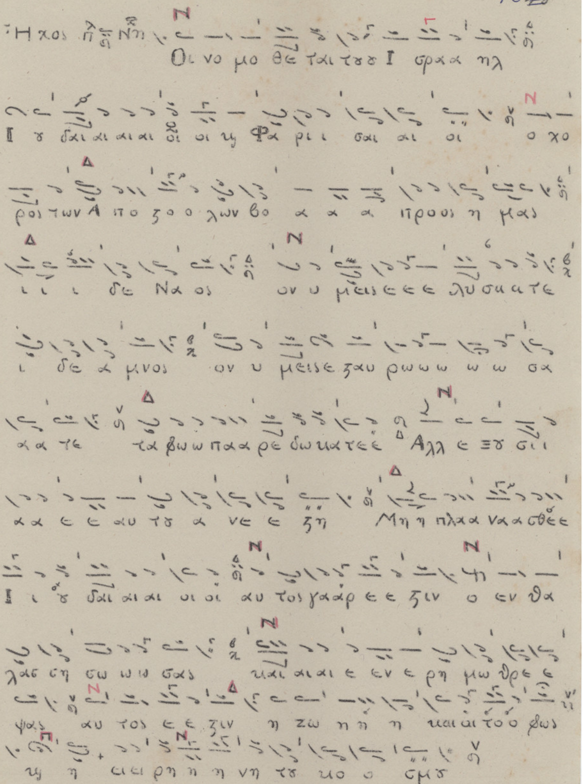
Ἦχος πλ. δ' Νη
Οι νο μο θε ται τ8 Ι σραη λ
Ι 8 δαι αι αι αι οι οι η Φα ρι ι σαι αι οι ο χο
ροι των Α πο ζο ο λων βο α α α προος η μας
ι ι ι δε Να ος ον υ μεισεεε λυσατε
ι δε α μνος ον υ μεισε ξαυ ρωωω ω ω σα
α α τε τα φωω παρα ρε δωκατεε Αλλ ε ξ8 σι
α α ε ε αυ τ8 α νε ε ζη Μη η πλαα να ασθεε
Ι ι 8 δαι αι αι οι οι αυ τος γαρ ε ε ξιν ο εν θα
λασ ση σω ω ω σας και αι αι ε εν ε ρη μω θρε ε
ψας αυ τος ε ε ζιν η ζω η η η και αι το ο φως
η η ει ρη η η νη τ8 κο ο σμ8

Bor

ΚΑΘΙΣΜΑ

Ήχος πλ. β' Νη

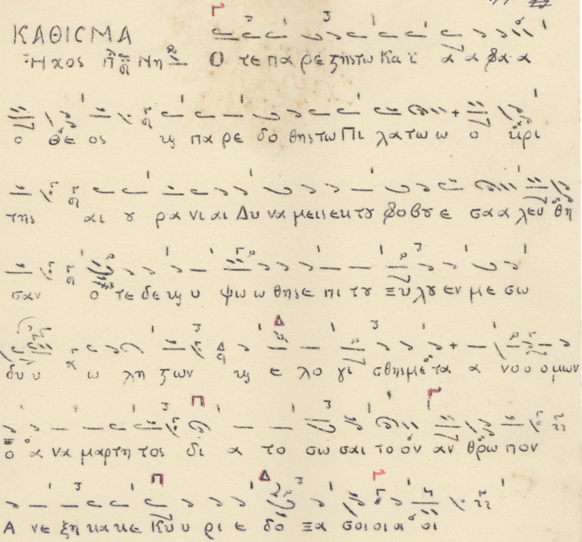

Ευαγγέλιον Εω κατά Ματθαίον

Αντίφωνον ΙΓ' Ήχος πλ. α' Πα

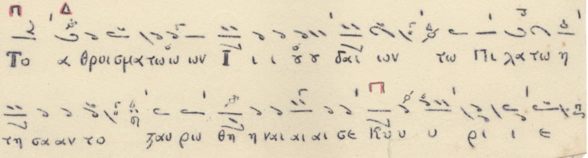

Α νε ξι κα κε Κύ ρι ε δο ξα σοι

Εὐαγγέλιον Ε΄ κατὰ Ματθαῖον
Ἀντίφωνον ΙΕ΄ Ἦχος πλ. β΄

Το α θροισμα των Ι ου δαι ων τω Πι λα τω η

τη σα το [illegible] σταυ ρω θη ναι σε Κύ ρι ε [illegible]

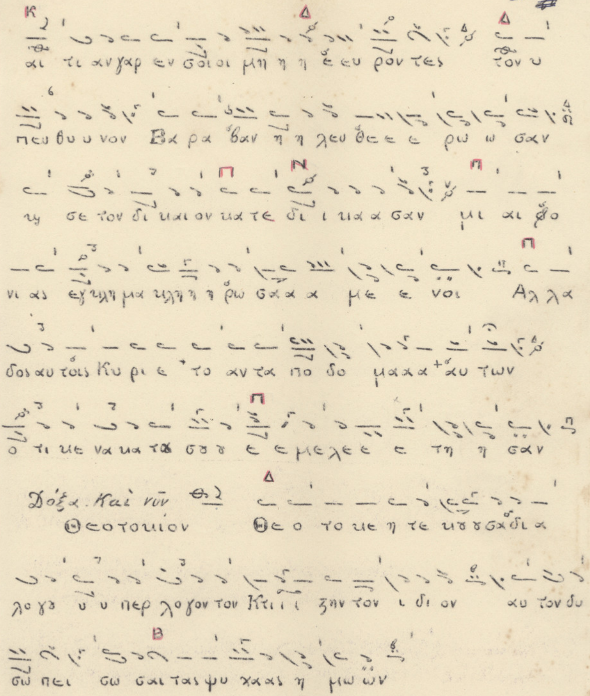
αι τι κνγαρ εν σοισι μη η η ε ευ ρον τες τον υ
πευ θυ υ νον Βα ρα βαν η η λευ θε ε ε ρω ω σαν
ευ σε τον δι και ον κα τε δι ι κα α σαν μι αι φο
νι αις εγκλημα κλη η η ρω σα α α με ε νοι Αλ λα
δος αυ τοις Κυ ρι ε το αν τα πο δο μα α α αυ των
ο τι κε να κα τα σο ο ε ε με λε ε ε τη η σαν
Δόξα. Καὶ νῦν
Θεοτοκίον
Θε ο το κε η τε κυ υ σα δι α
λο γω υ υ περ λο γον τον Κτι ι ζην τον ι δι ον αυ τον δυ
σω πει σω σαι τας ψυ χα αις η μω ων

Bον

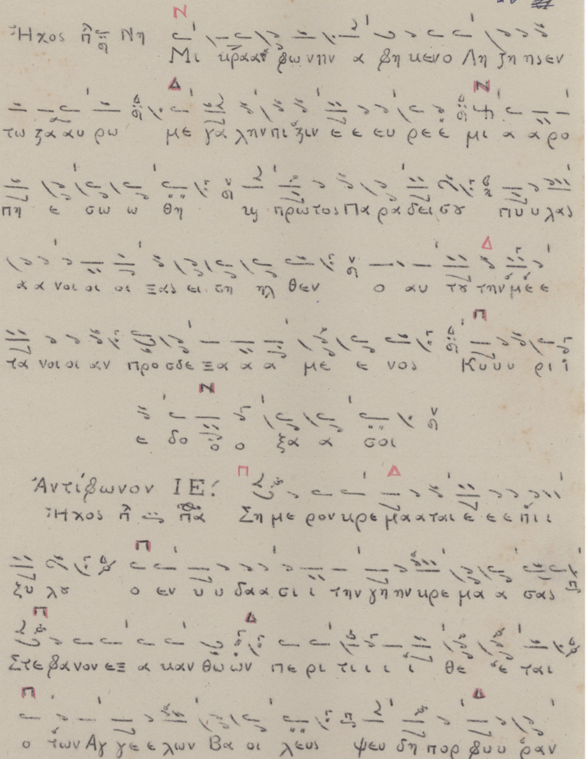
Ἦχος πλ. δ' Νη
Μι κραν φω νην α φη με νο Λη ζη σεν
τω ζα χυ ρω με γα λην πι στιν ε ε ευ ρε ε μι α α ρο
πη ε σω ω θη ει πρω τος Πα ρα δει σου πυ λας
α α νοι οι οι ξας ει σηλ θεν ο αυ του την με ε
τα νοι οι αν προσ δε ξα α με ε νος Κυ υ υ ρι ι
ε δο ο ο ξα α σοι
Ἀντίφωνον ΙΕ'
Ἦχος πλ. α' Πα
Ση με ρον κρε μα α ται ε ε επι ι
ξυ λου ο εν υ υ δα σι ι την γην κρε μα α σας
Στε φα νον εξ α κανθων πε ρι τι ι ι θε ε ται
ο των Αγ γε ε λων Βα σι λευς ψευ δη πορ φυ υ ραν

1952

Bov

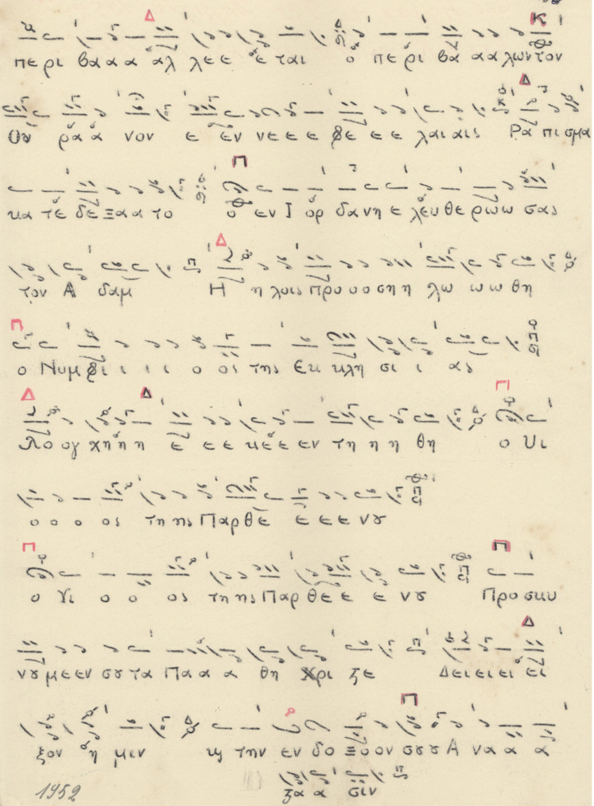
περι βαλλα α αλ λεε ε ται ο περι βα αα λων τον
Θυ ρα α νον ε εν νεεε φε εε λαι αις Ρα πι σμα
κα τε δε ξα α α το ο εν Ι ορ δανη ε λευ θε ρω ω σαι
τον Α δαμ Η η λοις προ ο ο ση η λω ω ω θη
ο Νυμ φι ι ι ι ο οι της Εκ κλη σι ι ας
λο ογ χη η η ε εε κεεε εν τη η η θη ο Υι
ο ο ο οι της Παρθε εεε νου
ο Υι ο ο οι της Παρ θε ε ε νου Προ σκυ
νου μεεν σου τα Πα α α θη Χρι στε Δει ει ει ει
ξον η μιν την εν δο ξο ον σου Α να α α
στα α σιν

1952

Εἰς Ἠλίαν τό Ϛον Ἀπρίλιος 1952 Βον

Εἰς Κ.Κ. τό Αον 16 Ἀπριλίου 1952

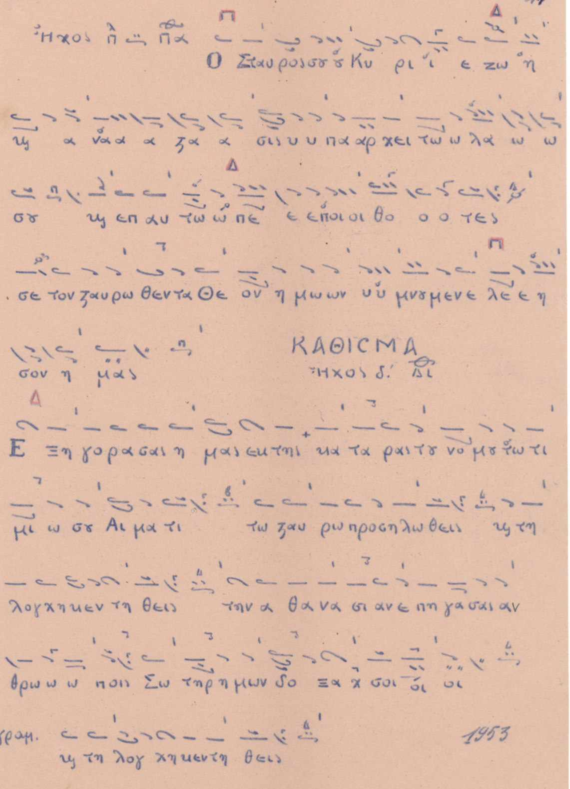
Ἦχος πλ. α' Πα
Ο Σταυρος σου Κυ ρι ε ζω η
η α να α α ζα α σι υ υ πα αρ χει τω ω λα ω ω
σου η επ αυ τω ω πε ε πει θο ο ο τες
σε τον ςαυρωθεντα Θε ον η μων υ υ μνουμεν ελεε η
σον η μας
ΚΑΘΙΣΜΑ
Ἦχος δ' Δι
Ε ξηγορασας η μας εκ της κα τα ρας του νο μου τω τι
μι ω σου Αι μα τι τω ςαυ ρω προσηλωθεις η τη
λογχη κεντηθεις την α θανα σι αν ε πη γασας αν
θρω ω ω ποις Σω τηρ η μων δο ξα α σοι οι οι
γραμ. η τη λογ χη κεν τη θεις
1953

Βον

Εὐαγγέλιον ΣΤον Κατὰ Μάρκον. Οἱ Μακαρισμοί ἦχος πλ. β'

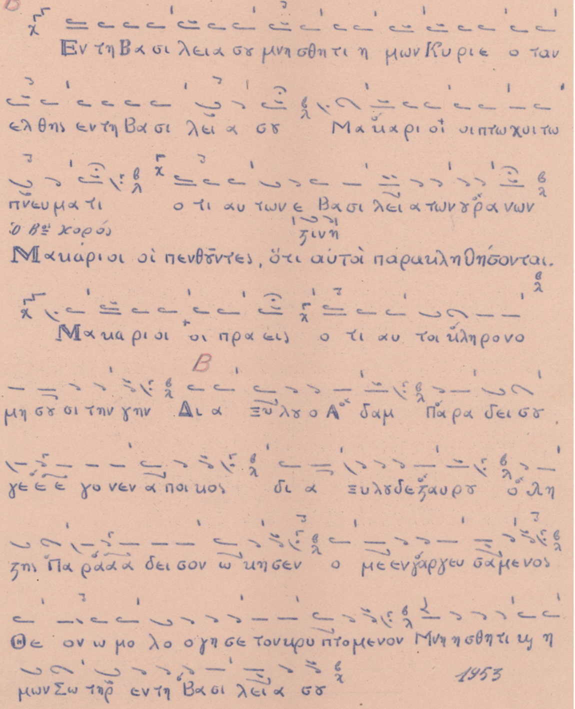

B ον

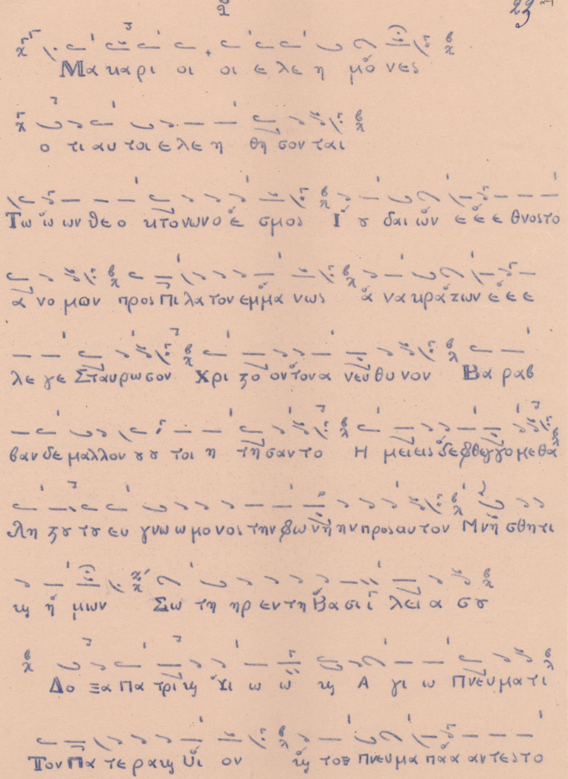
Μα κα ρι οι οι ε λε η μο νες
ο τι αυ τοι ε λε η θη σον ται
Τω ω ων θε ο κτο νων ο ε σμος Ι ου δαι ων ε ε ε θνος το
α νο μων προς Πι λα τον εμ μα νως α να κρα ζων ε ε ε
λε γε Σταυ ρω σον Χρι στο ον τον α νευ θυ νον Βα ραβ
βαν δε μαλ λον ου ου τοι η τη σαν το Η μεις δε φθεγ γο με θα
Λη στου του ευ γνω μο νος την φω νη ην προς αυ τον Μνη σθη τι
και η μων Σω τηρ εν τη Βα σι ι λει α σου
Δο ξα Πα τρι και Υι ω ω και Α γι ω Πνευ μα τι
Τον Πα τε ρα και Υι ον και το Πνευ μα παν αν τες το

1953

Βοι

Μα κα ρι οι οι ε λε η μο νες

ο τι αυ τοι ε λε η θη σον ται

Τα ω ση θεο [illegible] ε [illegible] Ι η σουν [illegible]

[illegible] ο Πι λα τος [illegible] να [illegible]

Λε γε Σταυρωσαν Χρι στον τον [illegible]

[illegible] Η [illegible]

[illegible] τον [illegible]

ω η μιν Συ [illegible] Λει α σε

Δο ξα Πα τρι και Υι ω και Α γι ω Πνευ μα τι

Τον Πα τε ρα και Υι ον [illegible] Πνευ μα το Α γι ον

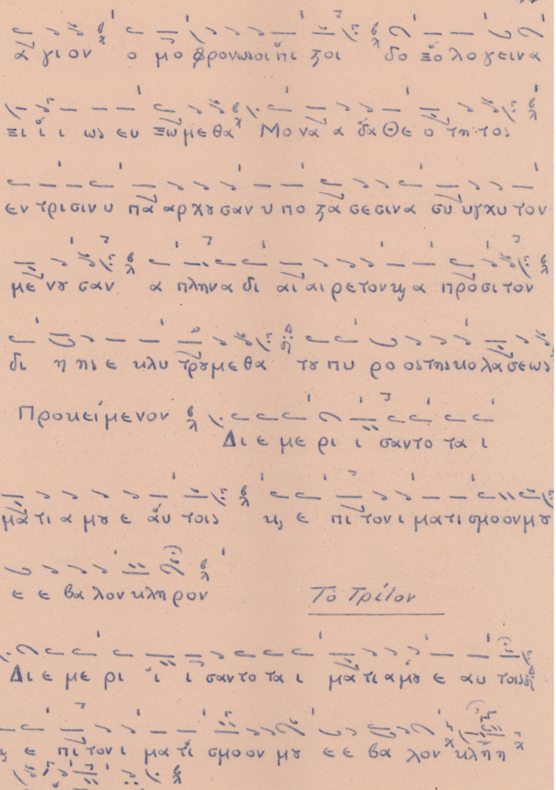
α γιον ο μο φρονως οι πι ζοι δο ξο λο γειν α
ξι ι ι ως ευ ξω με θα Μο να α δα Θε ο τη τος
εν τρισιν υ πα αρ χυ σαν υ πο ζα σε σιν α συ υγχυ τον
με νυ σαν α πλην α δι αι αι ρε τον κ α προσι τον
δι η πι ε κλυ τρυ με θα τυ πυ ρο οι της κο λα σε ως
Προκείμενον
Δι ε με ρι ι σαντο τα ι
μα τι α μυ ε αυ τοις κ ε πι τον ι μα τι σμο ον μυ
ε ε βα λον κλη ρον
Το Τρίτον
Δι ε με ρι ι ι σαν το τα ι μα τι α μυ ε αυ τοις
κ ε πι τον ι μα τι σμο ον μυ ε ε βα λον κλη η
ρο ο ο ο ον

B°v

Εὐαγγέλιον Ζον Κατὰ Ματθαῖον
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντες οἱ στρατιῶται.
Τέλος Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος.
Ὁ Νος ψαλμός

Εὐαγγέλιον Ηον Κατὰ Λουκᾶν.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ
Τέλος Ὁρῶσαι ταῦτα.

Ὁ Κανών. Ὠδὴ Εη Ἦχος πλ β΄

Δ

Προσεορθρι ι ζω τον δι ευσπλαγχνι ι αν σε αυ
τον τω πε σοντι κε νωσαντα α α τρε πτως ε μεχρι πα
θων α πα θως υ πο κυ ψαντα Λογε Θε ε Την ει
ρη η η νην παρα σχου μοι δι λαν θρωπω πε ε

Τέλος λαν θρω πε ε ε

Δ

Δο ξα Πα τρι ε Υι ω ε α γι ω Πνευματι

1953

Ρυ φθεντες πο ο δας τη προ κα θαρ θε εν τες μυ ζη

ρι ου με θε ε ξει του θει ου νυν Χρι ζε σου οι υ υ πη

ρε ται ευ Σι ων ε λαι ω νος με γα προς ο ρος ου να

νη ηλ θον υ μνουν τες σε φι λα αν θρω πε ε

Καταβασία

Τέλος.

Κοντάκιον

Ώσπ Ηχ Δι

Δο ξα σοι ο Θε ος η μων δο ξα σοι

Α πο βλε φα ρων Μα θη ται νυν υ πνον ε ε ε φης Χρι

ζε τι να ξα τε εν προ σευ χη δε γρη γο ρει τε πει ρα σμω μη πως

ο λη σθε τη μα λι ι ζα Σι μων τω κρα ται ω ω γαρ

μει ζων πει ρα γνω θι ι με Πε τρε ον πα σα κτι ι σις

ευ λο γει δο ξα ζου σα εις τους αι ω νας ευ λο γει δο ξα ζου σα εις

Β ον

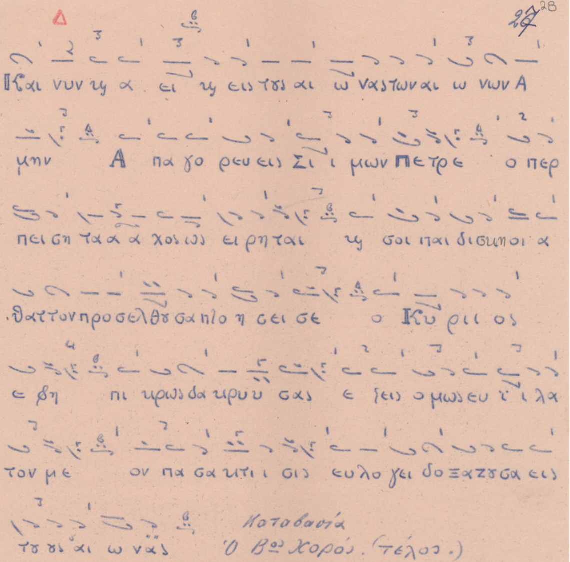

ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

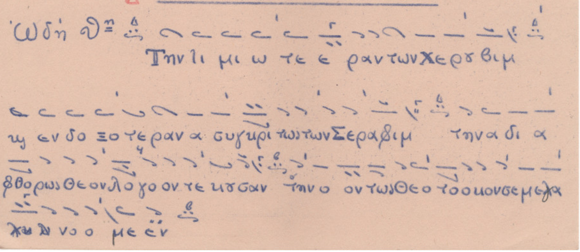

Βον

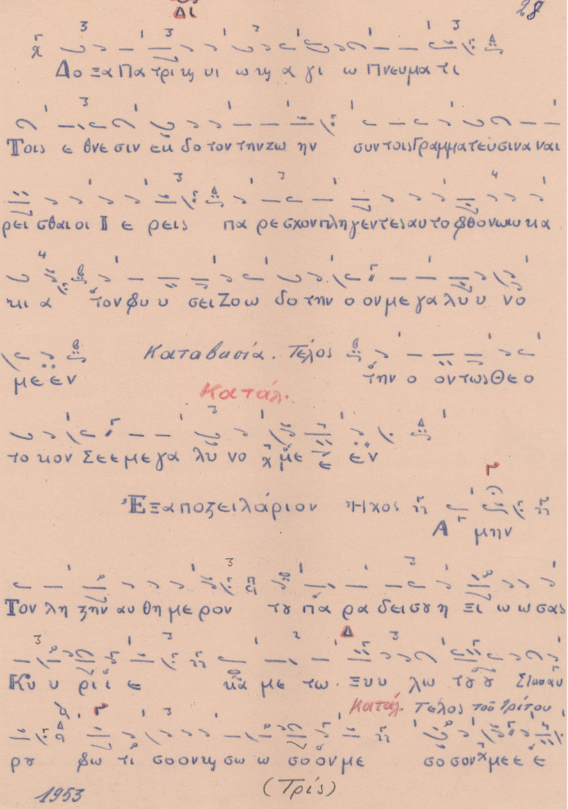
Δο ξα Πα τρι ϗ υι ω ϗ α γι ω Πνευμα τι
Τοις ε θνε σιν ευ δο τον την ζω ην συν τοις Γραμματευσι και
ρει σθαι οι Ι ε ρεις πα ρε σχον πλη γεντες αυ το φθονω κα
κι α τον φυ υ σει Ζω ω δο την ο ον με γα λυ υ νο
με ε εν Καταβασία. Τέλος την ο ον τως Θε ο
Καταλ.
το κον Σε ε με γα λυ νο με ε εν
Ἐξαποστειλάριον Ἦχος Α μην
Τον λη στην αυ θη με ρον του πα ρα δεισου η ξι ω ωσας
Κυ υ ρι ι ε ϗ με τω ξυ υ λω του Σταυ
Καταλ. Τέλος του τρίτου
ρου φω τι σο ον ϗ σω ω σο ον με σο σον με ε ε
(Τρίς)
1953

Β°ν

ΠΑΣΑ ΠΝΟΗ ἦχος γ΄

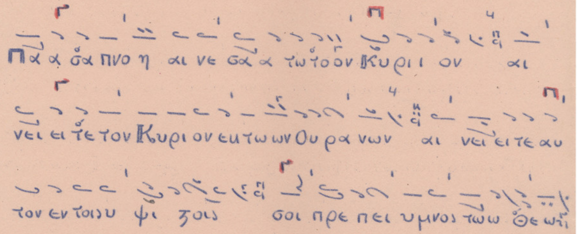

Εἰς τοὺς Αἴνους ΣΤΙΧΗΡΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ ἦχος

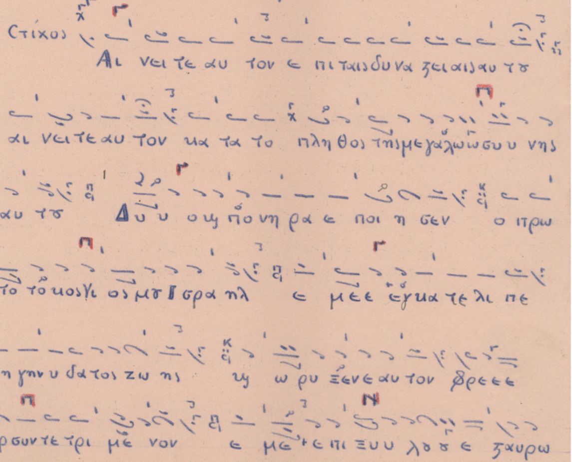

Βοι

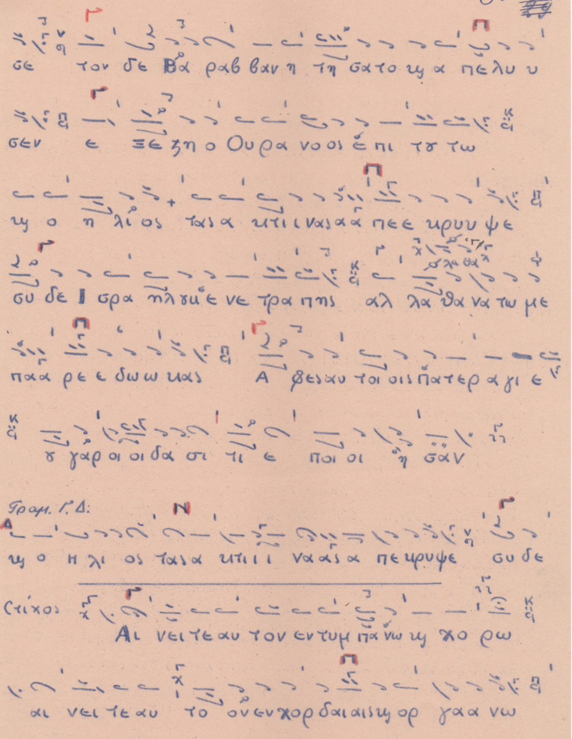
σε τον δε Βα ραβ βαν η τη σα το κ α πε λυ υ
σεν ε ξε ζη ο Ουρα νο οσ ε πι τσ τω
κ ο η λι ος τα σα κτι ι να σα α πε ε κρυυ ψε
συ δε Ι σρα ηλ γν ε νε τρα πης αλ λα θα να τω με
πα α ρε ε δω ω κας Α φε ς αυ τοι οις Πατερ α γι ε
γ γαρ οι οι δα σι τι ε ποι οι η σαν
Γραμ. Γ. Δ:
κ ο η λι ος τα σα κτι ι να α σα πε κρυψε συ δε
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω κ χο ρω
αι νει τε αυ το ον εν χορ δαι αις κ ορ γα α νω

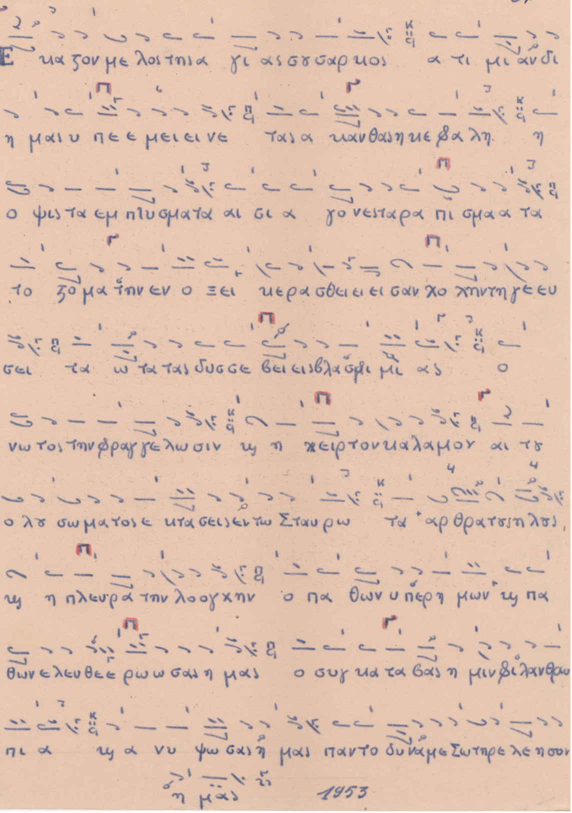
Ε κα στον με λος της α γι ας σου σαρ κος α τι μι αν δι
η μας υ πε ε μει ει νε τας α καν θας η κε φα λη η
ο ψις τα εμ πτυ σμα τα αι σι α γο νες τα ρα πι σμα α τα
το στο μα την εν ο ξει κε ρα σθει ει ει σαν χο λην τη γε ευ
σει τα ω τα τας δυσ σε βει εις βλα σφη μι ας ο
νω τος την φραγ γε λω σιν και η χειρ τον κα λα μον αι του
ο λου σω μα τος ε κτα σεις εν τω Σταυ ρω τα αρ θρα τους η λους,
και η πλευ ρα την λο ογ χην ο πα θων υ περ η μων και πα
θων ε λευ θε ε ρω ω σας η μας ο συγ κα τα βας η μιν φι λαν θρω
πι α και α νυ ψω σας η μας παν το δυ να με Σω τηρ ε λε η σον
η μας
1953

Βον

Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΦΙΛΟΣ

"Ενας ἔξοχος συγγραφεὺς ἀπηύθυνεν εἰς τοὺς νέους τὰ ἑξῆς ὑπέροχα λόγια:

«"Ενας φίλος εἶναι μαργαρίτης εἰς τὸ βάθος τῶν θαλασσῶν. 'Αλλά, ζωντανοὶ φίλοι, ποῦ εἶσθε; ἐγὼ ἐγνώρισα ἕνα καὶ θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἴπω: μοῦ ἀρκεῖ. "Ω πολυαγαπημένε Χριστέ, σὺ ποτὲ δὲν προδίδεις. Εἶσαι αὐστηρός, καὶ γλυκὺς συγχρόνως. Εἶσαι πάντοτε καλός: διορθώνεις καὶ ἀνυψώνεις. Ποτὲ δὲν πληγώνεις· δὲν γνωρίζεις τὴν μνησικακίαν. Εἶσαι πιὸ μεγάλος ἀπὸ ἡμᾶς, πτωχὰ ὄντα, ποὺ ὀνειρευόμεθα τὴν αἰωνιότητα καὶ ποὺ δὲν γνωρίζομεν ν' ἀγαπῶμεν.

Οἱ ψεύτικοι φίλοι μὲ προδίδουν· οἱ δειλοὶ μὲ ἐγκαταλείπουν· οἱ ἐχθροὶ μοῦ ἐπιτίθενται. 'Ο 'Ιησοῦς; Αὐτὸς δὲν θὰ μὲ ἀποχωρισθῇ.

Γνωρίζει καλά, Αὐτὸς ὁ ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας, ὅτι τὸ πᾶν ἐν ἐμοί, μέχρι τοῦ τελευταίου κυττάρου, θὰ ἤθελε νὰ φωνάζῃ τὸ ὄνομά Του.

"Υστερ' ἀπὸ αὐτά, τί μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον μὲ κρίνουν; 'Ο Θεὸς κρίνει μόνον· ὁ Χριστὸς μοῦ ἀρκεῖ, ποῖος θὰ μὲ ἀπομακρύνῃ;

"Ω! ποῖος θὰ σοῦ εἴπῃ τὴν ἀγάπην τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ἐὰν δὲν τὸν ἐγνώρισες ὁ ἴδιος; Καὶ ἐὰν μιὰν μόνον φορὰν εἰς μίαν στιγμὴν ἐγεύθης τὴν ἀγάπην Του, ποῖος ἄλλος εἶναι εἰς θέσιν νὰ σοῦ περιγράψῃ καλλίτερα τὸ ἀνέκφραστον ἀποτέλεσμα;

"Οσοι ἔπιον ἀπὸ τὴν πηγὴν αὐτὴν μίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν των, γνωρίζουν, ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν».

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

9—15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955

9. Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα: *Ηχος πλ. α'. 'Εωθινὸν Η' ['Ιωάν. 20 (κ'), 11-18]. 'Εφεσ. 4 (δ'), 7-13. Μάτθ. 4 (δ'), 12-17.— Πολυεύκτου Μάρτυρος, Εὐστρατίου 'Οσίου.

10. Δευτέρα: Γρηγορίου Νύσσης.—'Εβρ. 3 (γ'), 5-19.

11. Τρίτη: Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.— 'Εβρ. 13 (ιγ'), 7-16. Λουκ. 4 (δ'), 2-25.

12. Τετάρτη: Τατιανῆς Μάρτυρος.—'Εβρ. 5 (ε'), 11—6 (στ'), 8.

13. Πέμπτη: 'Ερμύλου, Στρατονίκου κλπ. Μαρτύρων.—'Εβρ. 7 (ζ'), 1-6.

14. Παρασκευή: Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ 'Οσίων, 'Αγνῆς Μάρτυρος. 'Απόδοσις Θεοφανείων.—'Εβρ. 7 (ζ'), 18-25.

15. Σάββατον: Παύλου τοῦ ἐν Θηβαΐδι καὶ 'Ιωάννου Καλυβίτου 'Οσίων.— Κολασ. 2 (β'), 8-12.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(16 'Ιανουαρίου 1955)

Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (10 Λεπρῶν): Κολασ. 3 (γ'), 4-11. Λουκ. 17 (ιζ'), 12-19.— *Ηχος πλ. β'. 'Εωθινὸν Θ' ['Ιωάν. 20 (κ'), 19-31].—Προσκύνησις ἁλύσεως 'Αποστ. Πέτρου.

ΔΥΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ

Διηγοῦνται πὼς ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς τοῦ «Ντὲ Προφοῦντις» φοροῦσε δυὸ δακτυλίδια, ἕνα στὸ δεξιὸ καὶ ἕνα στὸ ἀριστερό του χέρι.

Κάποιος φίλος του τὸν ρώτησε μιὰ μέρα: «Γιατὶ φορᾶς αὐτὰ τὰ δακτυλίδια καὶ στὰ δυό σου χέρια;» Κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Αὐτὸ ποὺ φορῶ στὸ δεξί μου χέρι, εἶναι γιὰ νὰ μοῦ φέρνῃ εὐτυχία, καὶ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ μοῦ φέρνῃ δυστυχία».

«Καλά, εἶπε τότε ὁ γνώριμός του. 'Εκεῖνο ποὺ φέρνει εὐτυχία νὰ τὸ φορᾶς. Μὰ τὸ ἄλλο ποὺ φέρνει δυστυχία, τί τὸ θέλεις;»

Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε γνωρίσει βαθειὰ τὴν ἀξία τοῦ πόνου, κι' ἔγραψε τόσο περίφημα γι' αὐτόν, εἶπε πὼς ἡ εὐτυχία χωρὶς τὴ δυστυχία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Τὸ ξέρεις καὶ σύ, ἀδελφέ μου, αὐτό; "Αν πέρασες τὰ μισὰ χρόνια τῆς ζωῆς σου, χωρὶς ἄλλο θὰ γνώρισες καὶ τὶς τρικυμίες καὶ τὶς χαρές της, θὰ ἔχῃς διαπιστώσει πὼς ἡ εὐτυχία δὲν ἔρχεται, ἂν δὲν ἔχει προηγηθῆ ὁ πόνος. Τὴ μελαγχολικὴ νύχτα διαδέχεται ἡ χαρούμενη μέρα καὶ τὴ βαρυχειμωνιὰ ἡ γελαστὴ ἄνοιξη.

Κανένα καλὸ δὲν εἶναι εὐκολοαπόκτητο καὶ καμμιὰ νίκη δὲν στεφανώνεται χωρὶς ἀγῶνα.

Τράβα λοιπὸν τὸ δρόμο σου μὲ θάρρος. Μὴ φοβᾶσαι τὶς συννεφιὲς καὶ τὶς καταιγίδες τῆς ζωῆς.

'Ο πονεμένος Μπετόβεν εἶπε κάποτε σὲ μιὰ προσευχή του: «Πάνσοφε Θεέ, δόσε ὅ,τι θέλεις. Εἴτε δυσάρεστο, εἴτε εὐχάριστο. Φτάνει νὰ προέρχεται ἀπ' τὸ χέρι Σου»!

Λ.

«"Οσοι δὲ ἔλαβον Αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσι εἰς τὸ ὄνομα Αὐτοῦ!»

('Ιωάν. 1,12)

"ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ!...„

(Ματθ. 4,12-17)

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, ἂν δὲν ἀποφασίσῃ ν' ἀλλάξῃ τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ ζῆν. Αὐτὸ σημαίνει τὸ «μετανοεῖτε», ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸν Πρόδρομόν Του, ἐκήρυττεν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μαζὶ μὲ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, ὅτι ἐπλησίασεν ἡ Βασιλεία Του.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΕΝΟΥ

3. Εἰς τὸ «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία...»

Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὸν πολυημαρτηκότα, πρόσδεξαι τὴν δέησιν τῶν χειλέων μου, ἀποδίωξον τῆς καρδίας μου τοὺς αἰσχροὺς λογισμούς, φώτισόν μου τὸν νοῦν τῷ φωτὶ τῆς θεογνωσίας Σου, κλῖνον τὸ οὖς Σου, καὶ εἰσάκουσον συντετριμμένης καρδίας δεήσεων, δωρούμενος ἐμοὶ τὸ μέγα Σου ἔλεος, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Παριστάμενος γὰρ ἐνώπιόν Σου ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ Σου, ἐκτενῶς ἱκετεύω, στερέωσόν με, καὶ συνέτισόν με, πολυέλεε Κύριε, ἐν τῷ φόβῳ Σου καὶ ἐν τῇ φυλάξει τῶν ἐντολῶν Σου. Ἀμήν.

4. Πρὸ τοῦ Ἀποστόλου.

Κύριε Υἱὲ Μονογενὲς τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ, πρόσδεξαι τὴν τρισάγιόν μου ταύτην δέησιν, ὡς τῶν ἐπουρανίων Σου Δυνάμεων, καὶ ἄνοιξον τὰ τῆς ψυχῆς μου νοερὰ ὦτα, ὅπως πληροφορηθεὶς τῶν ψυχοσωτηρίων λογίων τοῦ ἱεροῦ Σου Ἀποστόλου, πολιτεύωμαι ἀμέμπτως ἐν ταῖς θείαις ἐντολαῖς Σου πρὸς δόξαν Σου. Ἀμήν.

5. Πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐπουράνιε Βασιλεῦ, ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ θείου Εὐαγγελίου Σου, ἀξίωσόν με μετὰ πόθου καὶ κατανύξεως ἀκροασθῆναι τῶν ἱερῶν Σου Λογίων, καὶ ἐμφύτευσον αὐτὰ ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Καὶ συνέτισόν με ἀκαταπαύστως μελετᾶν αὐτὰ καὶ φυλάττειν ἀνεξάλειπτα, ὅπως εἶησάν μοι ὁδηγοὶ καθ' ὅλην μου τὴν ζωήν, εἰς ἀπόλαυσιν τῆς οὐρανίου Βασιλείας Σου. Ἀμήν.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΥΜΝΟΙ

Ἐπεφάνης τῷ κόσμῳ, ὁ τὸν κόσμον ποιήσας, ἵνα φωτίσῃς τοὺς ἐν σκότει καθημένους, Φιλάνθρωπε, δόξα Σοι.

*

Ἁμαρτωλοῖς καὶ τελώναις, διὰ πλῆθος ἐλέους Σου, ἐπεφάνης Σωτὴρ ἡμῶν. Ποῦ γὰρ εἶχε τὸ φῶς Σου λάμψαι, εἰ μὴ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις ; Δόξα Σοι.

*

Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ, ἡ χάρις, ἡ ἀλήθεια ἐν ῥείθροις τοῦ Ἰορδάνου καὶ τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθεύδοντας ἐφώτισε· καὶ γὰρ ἦλθεν ἐφάνη τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

*

Πῶς Σε, Χριστέ, δοῦλοι τὸν Δεσπότην ἀξίως τιμήσωμεν, ὅτι τοῖς ὕδασι πάντας ἡμᾶς ἀνεκαίνισας. (Ἐκ τοῦ Μηναίου)

Θέλετε νὰ μάθετε σιγὰ-σιγὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἁγίων μας μέσα σὲ λίγα λόγια;

Θέλετε νὰ ἔχετε κάθε πρωῒ ἕνα πνευματικὸ ξεκίνημα;

Θέλετε νὰ οἰκοδομήσετε τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεό;

Θέλετε νὰ ἔχετε ἕνα ὡραῖο στόλισμα τοῦ δωματίου σας;

Προμηθευθῆτε τὸν καλλιτεχνικὸν Ἡμεροδείκτην τοῦ 1955 τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Κοστίζει μόνον 10 δρχ. μαζὶ μὲ πλαίσιον (μὲ μίαν ὡραιοτάτην εἰκόνα τῆς Παναγίας).

Ζητήσατέ τον ἀπὸ τὴν ἐνορίαν σας ἢ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν Ἰασίου 1, Ἀθῆναι, τηλ. 72-112.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλεφ. 72.112).

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 16 (103)

«Μὴ ἐκθαμβεῖσθε. Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν, τὸν ἐσταυρωμένον. Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν!...»

(Μάρκ. 16,6)

"ΕΟΡΤΩΝ ΕΟΡΤΗ"

Ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων!... Εὑρέθη κενὸς ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγέμισεν ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως!... Ἐνίκησε τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας Ἐκεῖνος, ποὺ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ εἴμεθα ἀνώτεροι τοῦ κακοῦ!...

Οἱ κίνδυνοι δέν Τον εἶχαν κάμει ποτὲ νὰ ὑποχωρήσῃ· τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς δέν Τον ἔκαμαν ποτὲ νὰ καμφθῇ· ἡ κολακεία τοῦ κόσμου δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποτάξῃ τὴν ἀρετήν Του· τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ εἰς τὸ ἔργον Του!... Ἐπέρασε τὴν ζωήν Του μέσα εἰς μίαν ἀπέραντον ἀγάπην καὶ καλωσύνην, ποὺ ἐπλημμύριζε μέσα Του καὶ ἐχύνετο γύρω Του καὶ ἀνεκούφιζε καθένα, πού Τον ἐπλησίαζε μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μὲ πόνον διὰ τὴν σωτηρίαν. Καὶ μὲ ὅλην τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν τῆς θεϊκῆς Του ψυχῆς ὑπέμεινε τὸ ἄδικον μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον Τὸν ὑπέβαλεν ἡ μοχθηρία τῶν ἀμετανοήτων ἐκμεταλλευτῶν παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου!... Καὶ κατέβη μέχρι τοῦ Ἅδου, ὡς ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν θνητῶν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα θάνατον, εἰς τὸν ὁποῖον κατεδίκαζαν μόνον τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας! Ποῖος; Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων!...

Ἀλλ' ὅσον σκληρότερος ἦτο ὁ ἀγών, ὅσον μεγαλυτέρα ἡ θυσία, τόσον καὶ ἡ νίκη Του ὑπῆρξε λαμπροτέρα. Καὶ τὴν νίκην αὐτὴν ὁ Χριστὸς τὴν ἐκέρδισε διὰ λογαριασμὸν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν καὶ ἀντεπροσώπευσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἔχει πλέον καμμίαν πραγματικὴν ἐξουσίαν ὁ θάνατος· καὶ ὁ Ἅδης δὲν κατέχει πλέον κανένα νε-

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Καταβασία. Ἦχος Α'.

Αὕτη ἡ Κλητὴ καὶ Ἁγία Ἡμέρα, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία, ἑορτῶν Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρίς ἐστι πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

κρὸν ὁριστικῶς! «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται», εἶπεν ὁ Χριστός. Καὶ εἶναι ἀπὸ τότε ἁπλῆ γέφυρα πλέον ὁ θάνατος, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πιστεύοντες μεταβαίνουν πρὸς τὴν παλαιὰν Πατρίδα, πρὸς τὴν ἀληθινὴν Μακαριότητα, πρὸς τὸ αἰώνιον Φῶς, πλησίον τῆς μοναδικῆς 'Αληθείας.

«Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ», ψάλλει τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ ἰδιαιτέραν ἀγαλλίασιν ἡ 'Εκκλησία μας. Καὶ ὅλοι, ὅσοι εἰλικρινῶς πιστεύουν εἰς τὴν δύναμιν τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, αἰσθάνονται, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ φοβηθοῦν ἐμπρὸς εἰς κανένα ἐμπόδιον. Διότι ἰδική των εἶναι ἡ νίκη καὶ ἡ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισεν ὁ ἀναστὰς 'Ιησοῦς.

Ἂν σύ, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν αἰσθάνεσαι, τυχόν, τὴν δύναμιν αὐτὴν ἀκόμη, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐνισχύσῃς περισσότερον τὴν πίστιν σου, νὰ καθαρίσῃς περισσότερον τὴν καρδιάν σου, νὰ ὑψώσῃς περισσότερον τὸν νοῦν σου. Ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει οὔτε ν' ἀποθαρρυνθῇς, οὔτε νὰ ὀπισθοχωρήσῃς. Διότι μόνον οἱ μέχρι τέλους ἀγωνιζόμενοι ἀναδεικνύονται νικηταί, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν φοβοῦνται ποτὲ τὸν ἀγῶνα.

Η ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΧΑΡΑ

«Χαίρετε»!

Εἶναι ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν ὁ ἀναστὰς 'Ιησοῦς πρὸς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τοὺς 'Αποστόλους καὶ σύμπαντα τὸν κόσμον τῶν πιστῶν.

«Χαίρετε»! Χαρὰ εἶναι, καὶ χαρὰ ὡλοκληρωμένη, ἡ ἁγία Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ «χαῖρε» προσεφώνησεν ὁ Γαβριὴλ τὴν Παναγίαν καὶ εὐηγγελίσθη τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ Σατανᾶ.

«Χαρὰν μεγάλην εὐαγγελίζομαι ὑμῖν, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ», εἶπεν ὁ Ἄγγελος τῶν Χριστουγέννων πρὸς τοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας.

«Χαίρετε», προσφωνεῖ τώρα ὁ ἀναστὰς Κύριος τὰς Μυροφόρους, αἱ ὁποῖαι Τὸν ἠκολούθησαν ἀπὸ τῆς συλλήψεως καὶ τῶν προπηλακισμῶν μέχρι τῆς καταδίκης, τῆς χλεύης καὶ τοῦ διασυρμοῦ, ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ μέχρι τῆς ταφῆς, καὶ ἤδη κατέφθασαν ἅμα τῇ ἐπιφωσκούσῃ ἡμέρᾳ τῆς 'Αναστάσεως, πρῶται εἰς τὸν Τάφον, ἵνα ἀλείψωσιν Αὐτὸν μὲ τὰ μύρα τῆς λατρείας των.

Χαρὰν ἐπαγγέλλεται ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἰς τοὺς πεποιθότας, χαρὰν ἐπὶ γῆς καὶ χαρὰν ἐν Οὐρανῷ. Χαρὰ εἶναι καὶ τὸ πλαίσιον καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἁγίας ἡμῶν Θρησκείας.

'Ανέστη ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ Κύριος καὶ «ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶς διεβίβασεν»!

«Οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται!» ψάλλουσιν οἱ θεῖοι ὑμνηταὶ τῆς 'Αναστάσεως.

Τὰ πυκνὰ σκότη τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀγνοίας διελύθησαν καὶ διέλαμψε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν: «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια»!

Καὶ τοῦτο ὑποσημαίνει ἡ σβέσις τῶν φώτων εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναούς, ὀλίγον πρὸ τῆς τελετῆς τῆς 'Αναστάσεως, καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα μετάδοσις τοῦ φωτὸς ὑπὸ τῶν ἱε-

Τῇ Ἁγίᾳ κ. Μεγάλῃ Πέμπτῃ

Εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα Ἦχος Α΄ Πα

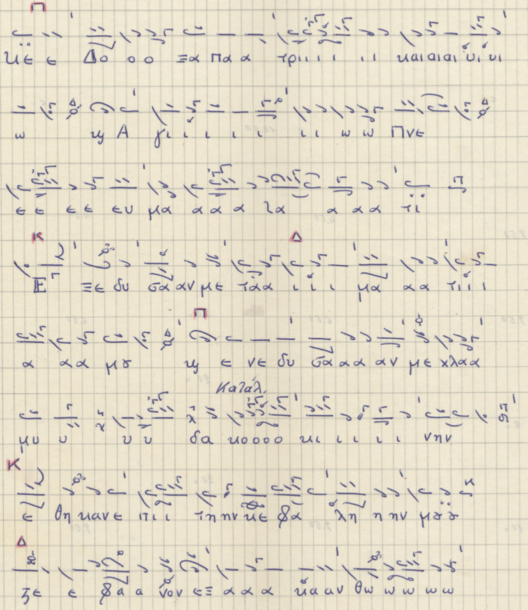

Καλαλ. του 51

4 » 6 » 4 »

4 » 4 »

6 » 6 »

12.50

4.50 4.50 7.50

7.50

7.50 6.50 50 » 6.50 7.50

20 »

6 » 6 »

20 »

10 » 7.50 7.50 10 »

20 Οκτωβρίου 1953

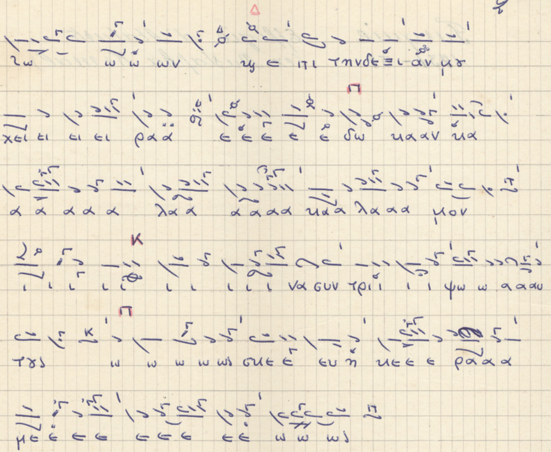

Νηλέως Α. Καμαρίνου

30 Απριλίου 1954
Ν. Τ. Βλαχόπουλος

Turquie   Effigie d'Ataturk
1931 - 38   (ex Mustapha Kemal)

ρέων ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας, μὲ τὴν χαρμόσυνον ἀναφώνησιν: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός...»

*

Συνεπληρώθησαν ἤδη τρεῖς ἡμέραι ἐν τῷ τάφῳ.—Ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς Σταυρώσεως, 3 μ.μ., μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς, εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα. Ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τοῦ Σαββάτου εἶναι ἡ δευτέρα ἡμέρα. Καὶ ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ Σαββάτου ἀρχίζει ἡ τρίτη ἡμέρα.— Καὶ «τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ» ἀνέστη ὁ Κύριος, «κατὰ τὰς Γραφάς».

Ἀστραπόμορφος Ἄγγελος, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Παναγίου Τάφου καθήμενος, ἐπληροφόρησε περὶ τούτου τὰς ἁγίας Γυναῖκας· καὶ ἔσπευσαν ἐκεῖναι ἵνα μεταδώσουν τὴν εἴδησιν τῆς χαρᾶς εἰς τοὺς τεθορυβημένους μαθητὰς τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς ἄλλους πιστούς.

«Καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· Χαίρετε!...»

«Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδού τινες τῆς κουστωδίας, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσι τὰ γενόμενα».

Ἥσυχοι καὶ ἠσφαλισμένοι, οἱ πρόκριτοι τοῦ λαοῦ ἐνηβρύνοντο διὰ τὰ μυσαρὰ ἔργα των! Καὶ τώρα, ἰδού! Οἱ ἴδιοι οἱ στρατιῶται των ἀγγέλλουν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου! Ὤ! ποία μετάπτωσις! Ὤ! ποία θεία ῥιπὴ ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά των καὶ τους ἐπλήρωσεν ἀπογνώσεως! Καὶ ποία ἀνάστασις καὶ τόνωσις ἐλπίδων διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδοὺς τοῦ Κυρίου!

Καὶ «ἔδωκαν ἀργύρια ἱκανὰ τοῖς στρατιώταις —οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι —λέγοντες: Εἴπατε, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἔκλεψαν αὐτόν, ἡμῶν κοιμωμένων». Ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λυτρωτοῦ εἶναι γεγονός, καὶ οὐδ' ὅλαι τοῦ Σατανᾶ αἱ δυνάμεις δὲν θὰ ἰσχύσουν νὰ τὴν συγκαλύψουν!..

*

«Ἐγένετο τὸ καθαρτήριον Πάσχα καὶ αὖθις ἐκ τοῦ Τάφου ὡραῖος δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἡμῖν ἥλιος!» Καὶ εἶναι πλέον «ἡ κλητὴ καὶ ἁγία» αὐτὴ ἡμέρα «βασιλὶς καὶ κυρία»· εἶναι «ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων»!

Εἶναι ἡμέρα, ποὺ ὑποσημαίνει καὶ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἀνάστασιν καὶ ἀπολύτρωσιν· εἶναι ἡμέρα, ποὺ μᾶς πείθει, ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ γίνωμεν μέτοχοι καὶ κοινωνοὶ τῆς αἰωνίου καὶ ἀκαταλύτου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ πολῖται τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὡς θεοφεγγεῖς φωστῆρες, «ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας», συγκεντροῦνται νοερῶς περὶ τὸν τόπον τοῦ Μαρτυρίου καὶ κλίνουσι γόνυ πλήρεις εὐλαβείας πρὸ τοῦ Τάφου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέλαμψε τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης, τὸ φῶς τὸ λύτρον τῆς λύ-

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

17—23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

17. Κυριακὴ τοῦ Πάσχα: † Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.—Μάρκ. 16 (ιστ'),18.—Πράξ. 1 (α'), 1-8. Ἰωάν. 1 (α'), 1-17. — Συμεὼν Ἐπισκόπου Περσίδος Ἱερομ., Ἀγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, Ἀδριανοῦ κλπ. Μαρτύρων.—**Τὸ ἀπόγευμα:** Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης: Ἰωάν. 20 (κ'), 19-25.

18. Δευτέρα Διακαινησίμου: Ἰωάννου καὶ Ἀθανασίας Ὁσίων. (Ψάλλεται καὶ ἡ μετατεθεῖσα Ἀκολουθία τοῦ Πατριάρχο Γρηγορίου τοῦ Ε').—Πράξ. 1 (α'), 12-17. 21-26. Ἰωάν 1 (α'), 18-28. Ἑβρ. 7 (ζ') 26—8, (η'), ?.—Ἀναστάσ μα Β' Ἤχου.

19. Τρίτη Διακαινησίμου: Παφνουτίου Ἱερομάρτυρος.—Πράξ. 2 (β'), 14-21. Λουκ. 24 (κδ'), 12-35.—Ἀναστάσιμα Γ' Ἤχου.

20 Τετάρτη Διακαινησίμου: Θεοδώρου Τριχινᾶ Ὁσίου, Ζακχαίου Ἀποστόλου.—Πράξ. 2 (β'), 22-37. Ἰωάν. 1 (α'), 35-52.—Ἀναστάσιμα Δ' Ἤχου.

21. Πέμπτη Διακαινησίμου· Ἰανουαρίου Ἱερομάρτυρος. — Πράξ. ? (β'), 38-43. Ἰωάν. 3 (γ'), 1-15.—Ἀναστάσιμα Πλ. Α' Ἤχου.

22. Παρασκευὴ Διακαινησίμου: † Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Θεοδώρου Συκεώτου Ὁσίου, Ναθαναὴλ Ἀποστόλου. — Πράξ. 3 (γ'), 1-8. Ἰωάν. 2 (β'), 12-22. Ἀναστάσιμα Πλ. Β' Ἤχου.

23. Σάββατον Διακαινησίμου: † Γεωργίου Τροπαιοφόρου Μεγαλομάρτυρος.—Πράξ. 3 (γ'), 11-16. 12 (ιβ'), 1-11. Ἰωάν. 3 (γ'), 22-33.—Ἀναστάσιμα Πλ. Δ' Ἤχου.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(24 Ἀπριλίου 1955)

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἀντίπασχα): Ἑωθινὸν Α' [Ματθ. 28 (κη'), 1-20].—Πράξ. 5 (ε'), 12-20. Ἰωάν. 20 (κ'), 19-31.— Ἐλισάβετ Ὁσίας, Σάβα Στρατηλάτου.

πης, τὸ φῶς τῆς ζωῆς τὸ ἄφθαρτον! Ἂς συνέλθωμεν οἱ ἄνθρωποι! Ἂς συνέλθωμεν τὴν σημερινὴν τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως ἡμέραν! «Λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα»! Καί, οἰκειοποιούμενοι τὴν ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου ἀνατείλασαν χαράν, ἂς ἐγκολπωθῶμεν τὴν ἀγάπην «καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει», ὅπως ὡραιότατα ψάλλει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία σήμερον, «καὶ οὕτω βοήσωμεν: Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος». Χ. Δ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅταν τελοῦν οἱ Ἑβραῖοι τὸ ἰδικόν των, τὸ τυπικόν, Πάσχα, ὁ νεώτερος υἱὸς τῆς οἰκογενείας ἐρωτᾷ, ἐν ᾧ ὅλοι εἶναι συνηθροισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἑορτῆς. Καὶ ὁ γεροντότερος, ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, διηγεῖται πῶς ὁ Κύριος διεφύλαξε τὸν ἰσραηλιτικὸν λαὸν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ διεβίβασεν αὐτὸν διὰ μέσου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀπὸ τῆς δουλείας εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἑορτάζουν τὸ Πάσχα τὸ ἰδικόν των, τὸ πραγματικόν, λαμβάνουν, ἆρά γε, τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ διδάξουν καὶ εἰς τὰ τέκνα των, ὅτι ὁ Κύριος ἔδωκεν Ἑαυτὸν Θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ Αἵματός Του ἐκαθάρισε τὴν ἰδικήν μας ἀκαθαρσίαν καὶ ὅτι διὰ τοῦ Θανάτου τοῦ Κυρίου ἐνικήθη ὁ Θάνατος καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐδόθη καὶ πάλιν εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτὸν ἡ χάρις τῆς Ἀπολυτρώσεως, ἡ νίκη ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, ἡ αἰώνιος Ζωὴ καὶ Βασιλεία;

Εἶναι ἡ ἑορταστικὴ συγκέντρωσις κάθε χριστιανικῆς οἰκογενείας, κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν Ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦν ὅλοι, ὅτι, τόσον «ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».— Ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται ἐπαρκῶς καὶ ἐπωφελῶς αὐτὴ ἡ λαμπρὰ εὐκαιρία, ἰδίως διὰ νὰ διδαχθοῦν οἱ νεώτεροι;

*

Σκέψου ὀλίγον, Χριστιανέ.

Ἀπὸ τοῦ γεγονότος τὸ ὁποῖον ἑορτάζομεν σήμερον ὠνομάσθη Κυριακὴ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ποὺ ἀντικατέστησε τὸ Σάββατον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνεπαύοντο οἱ πιστοὶ τῆς Π. Διαθήκης.

Κάθε Κυριακήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφῆκες τὴν ἐργασίαν σου, πῶς ἐπέρασε διὰ σέ; Τὴν ἐχρησιμοποίησες διὰ νὰ λατρεύσῃς τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἀκούσῃς τὸν θεῖον λόγον, διὰ νὰ μελετήσῃς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου, διὰ νὰ διδάξῃς τὰ τέκνα σου καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς σου, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν σου καὶ ἀπὸ τὸ παράδειγμά σου, διὰ νὰ βοηθήσῃς τοὺς πάσχοντας καὶ διὰ νὰ θρέψῃς —μὲ μίαν λέξιν— τὴν ψυχήν σου; Ἢ μήπως καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα εἶναι μία ἀφορμὴ ἀταξιῶν καὶ κραιπάλης καὶ μέθης ἁμαρτωλῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μολύνεται καὶ ἀσθενεῖ ἡ ψυχή;

Σκέψου καὶ κάμε τὸ καθῆκόν σου, Χριστιανέ, καὶ βάλε μίαν καλὴν ἀρχὴν ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν ζωήν σου. Ἁγίασον τὴν σημερινὴν ἡμέραν καί, ἀπὸ σήμερον, πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἐπίσημον τῆς πίστεώς μας ἑορτήν.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον: Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112